

N:o 99.

Af herr **A. Petri**, om ändrade bestämmelser i fråga om stämpelavgift för vaxel.

Vid 1894 års riksdag aflät Kongl. Maj:t proposition om ny stämpelförordning och i medföljande statsrådsprotokoll motiverades den föreslagna stämpelbeläggningen å vaxlar på följande sätt:

»Grundtanken i stämpelbeskattningen å handlingar, som förmedla omsättningen af det rörliga kapitalet, är den, att detta kapital, som tillför sin egare större skatteförmåga än den, som medföljer inkomst af arbete, och derjemte till följd af sin natur lätt kan undandraga sig den allmänna inkomstbeskattningen, skall träffas af en komplementär beskattning, då det öfvergår från en hand till en annan och sålunda liksom visar sig. Att det i det stora hela blifver det rörliga kapitalet inom landet, som kommer att bära sagda beskattning, är otvifvelaktigt, ehuru dess verkan i hvarje särskildt fall icke alltid låter sig på förhand beräknas.»

Meningen var alltså, att kapitalet skulle hufvudsakligast drabbas af den nya skatteformen, men denna uppfattning ansågs redan då af såväl bevillningsutskottet som majoriteten i Andra Kammaren vara tvifvelaktig. Utskottet afstyrkte all stämpelbeläggning af vaxlar, och Andra Kammaren godkände utskottets utlåtande, hvaremot Första Kammaren antog nu gällande förordning i detta hänseende. Vid gemensam omröstning i Riksdagen segrade Första Kammarens beslut dock endast med 178 röster (97 i Första och 81 i Andra) mot 166 (39 i Första och 127 i Andra Kam-maren).

Hafva nu åsigterna, att kapitalet skulle hufvudsakligen drabbas af denna beskattning, besannat sig? Nej, enligt min och mångas åsigt, för visso icke. Då förordningen ej innehåller något om att kapitalet, som lemnar penningar, skall betala stämpeln, hvilket måhända var en af förutsättningarne, så drabbar stämpelafgiften hufvudsakligen de mindre bemedlade, som i saknad af eget kapital nödgas diskontera vaxlar, och blifva de derigenom endast ytterligare betungade. Orättvisan af stämpelbeläggning å vaxlar faller så mycket mer i ögonen, när sådana handlingar, hvilka verkligen representera kapitalet, såsom kuponger till obligationer och aktier, ännu äro stämpelfria.

Förordningen, sådan den nu är, kan dessutom af dem, som den afsåg att träffa, kringgås på åtskilliga sätt, hvarigenom statsverket går miste om den påräknade inkomsten. Utländske köpmän t. ex., som förut sålde varor mot accepterad vaxel, taga nu i stället reverser, hvilka, vid uppvisande för inkassering, ej behöfva stämpelbeläggas.

På grund af hvad jag här ofvan i korthet anfört, tillåter jag mig vördsam samt föreslå,

att Riksdagen behagade besluta sådan förändring i förordningen angående stämpelafgiften af den 9 augusti 1894, att vaxel, utställd af svensk undersåte, endast förses med stämpel, då den för vinnande af betalning uppvisas inför offentlig myndighet.

Stockholm den 27 januari 1898.

Axel Petri.